

# РЕШЕНИЕ

№ 16236

гр. София, 13.05.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в**  
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **13007** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.106,ал.1,2 от ЗДСл.

Образувано е по жалба на Е. Е. Д. от [населено място] срещу Заповед № РД—02-33-304/17.12.2024 година на Министър на туризма, с която последният прекратил служебното правоотношение на Е. Е. Д.- на длъжност- Директор на Дирекция „Управление на морските плажове при Министерство на туризма“ с ранг III старши считано от 17.12.2024 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността и предвид отказ на служителя да заеме друга предложена длъжност.

Развитите в жалбата оплаквания са за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е постановена при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, в нарушение на материалния закон и несъответствие с целта на закона. Посочва се още, че не е налице реално съкращаване на длъжността, като Заповедта противоречи на влязло в сила съдебно Решение № 2905/02.05.2023 година по адм. дело № 5001/2022 година на АССГ, с което Решение Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е отменена / влязло в сила/, като след това е издадено последващо съдебно Решение № 2467/15.04.2024 година, постановено по адм. дело № 12031/2023 година по описа на АССГ, отново оставено в сила с Решение на ВАС, като заповедта е нищожна на основание чл.177,ал.2 АПК. Иска се или обявяване на нищожността на заповедта, алтернативно отмяната и като незаконосъобразна. Претендират се и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- Е. Е. Д.,редовно уведомена при условията на чл.138,ал.2 АПК не се явява. Жалбата и на заявените основания се поддържа от адвокат Ш., редовно

упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена.

Ответникът по оспорването-Министър на туризма, редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Г. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,като моли да бъде редуцирано. Съображения относно неоснователността на жалбата развиват и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № РД-02-33-148/11.05.2022 година на Министър на туризма е прекратено служебното правоотношение на Е. Е. Д. на длъжност-Директор на Дирекция „Управление на морските плажове“ при Министерство на туризма, считано от 11.05.2022 година.

С Решение №2905/02.05.2023 година, постановено по адм. дело № 5001/2022 година по описа на АССГ е отменена Заповед № РД-02-33-148/11.05.2022 година на Министър на туризма, с която е прекратено служебното правоотношение на Е. Е. Д. на длъжност- Директор на Дирекция „Управление на морските плажове“ при Министерство на туризма считано от 11.05.2022 година.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 10981/13.11.2023 година , постановено по адм. дело № 6680/2023 година по описа на ВАС.

Със Заповед № РД-02-33-206/01.12.2023 година на Министър на туризма на основание чл.122,ал.1 от Закона за държавния служител, във връзка с влязло в сила съдебно Решение № 2905/02.05.2023 година, постановено по адм.дело № 5001/2022 година по описа на АССГ и Решение № 10981/13.11.2023 година по адм. дело № 66680/2023 година по описа на ВАС е възстановена Е. Е. Д. на длъжност- Директор на Дирекция „ Управление на морските плажове“ и същата е преназначена на длъжността – Старши юрисконсулт в Отдел„ Процесуално представителство и нормативна дейност“ в Дирекция Административно- правни дейности“ при Министерство на туризма, считано от 07.12.2023 година.

Със Заповед № РД-02-33-209/18.12.2023 година на Министър на туризма е прекратено служебното правоотношение на Е. Е. Д. на длъжност- Директор на Дирекция „Управление на морските плажове“ , считано от 07.12.2023 година, но заповедта не е връчена на оспорващия и не е породила правно действие/ като от извършената Справка в Деловодната система на АССГ е видно, че срещу тази заповед не е подадена жалба до АССГ.

С Решение № 2467/15.04.2024 година, постановено по адм.дело №12031/2023 година по описа на АССГ е отменена Заповед № РД-02-33-206/01.12.2023 година на Министър на туризма в частта, в която е преназначена на длъжността- Старши юрисконсулт в Отдел“ Процесуално представителство и нормативна дейност“ в Дирекция „ Административно- правни дейности“, считано от 07.12.2023 година, оставена е без разглеждане жалбата на Е. Е. Д. в частта срещу Заповед № РД-02-33-206/01.12.2023 година на Министър на туризма, с която Е. Е. Д. е възстановена на длъжността Директор на Дирекция „Управление на морските плажове“ при Министерство на туризма и е прекратено производство по делото в тази му част.

Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 13160/04.12.2024 година по описа на ВАС.

След влизане в сила на Решението на АССГ на 04.12.2024 година , на 06.12.2024 година до Министър на туризма е депозирана Докладна записка от главен секретар на Министерство на туризма , в която е посочено, че предвид влезлите в сила две съдебни решения на АССГ и с оглед действащия Устройствен правилник на Министерство на туризма, приет с Постановление № 63

на МС от 26.04.2022 година,обнародван в ДВ, бр.34 от 03.05.2022 година, Дирекция „Управление на морските плажове“ е съкратена и са създадени две нови Дирекции,„ Концесиониране, наемна и регулаторна дейност“ в туризма и Дирекция „ Контролна и инспекционна дейност“ и в изпълнение на горесцитираните съдебни актове и в изпълнение на фактическия състав на чл.122,ал.1 от ЗДСЛ следва в 14 дневен срок, органът по назначаването следва да възстанови държавният служител на подходяща длъжност.

На 13.12.2024 година оспорващият депозирал Молба до Министър на туризма , с която поискала да бъде възстановена на заеманата длъжност предвид отмяната на Заповед №РД-02-33-206/01.12.2023 година, както и да и бъде изплатено полагащото и се обезщетение за времето през което е останала без работа.

На 17.12.2024 година ответникът по оспорването направил Предложение до оспорващия Д., с което и предложил да бъде преназначена от длъжността- Директор на Дирекция„ Управление на морските плажове“ на длъжността– главен експерт в Дирекция „ Програмиране и управление на проекти“ в Министерство на туризма.

Предложението е връчено на оспорващия на дата 17.12.2024 година, но служителят отказал да се съгласи с направеното предложение за преназначаване.

На 17.12.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № РД-02-33-304, с която на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСл и отказ на служителя да заеме предложената длъжност прекратил служебното правоотношение поради съкращаване на длъжността.

Заповедта е връчена на оспорващия на 17.12.2024 година.

По делото са приложени всички събрани доказателства, както и адм.дело № 5001/2022 година по описа на АССГ и 6680/2023 година по описа на АССГ.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София- град намира предявената жалба срещу оспорената заповед за процесуално допустима/ предвид обстоятелството, че с нея се иска обявяване на нищожност/ а съгласно чл.149,ал.5 от АПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето/ от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна , но по съображения различни от сочените в нея.

Оспорената Заповед №РД-02-33-304/17.12.2024 година, с която Министър на туризма прекратил служебното правоотношение на Е. Е. Д. поради съкращаване на длъжността и отказ да заеме предложената длъжност е индивидуален административен акт по смисъла на чл. чл.21,ал.1 АПК, вр. с чл.154,ал.2,т.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от орган по назначаването в предвидената от закона форма, съдържа ли правното основание за прекратяване на служебното правоотношение, длъжимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба./арг. от чл.108,ал.1 ЗДСл./

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Министър на туризма, на когото изрично нормите на чл.4, т.32 и т.33 от Устройствения правилник на Министерство на туризма са предоставили правото да осъществява общото ръководство на администрацията като орган по назначаването и работодател, и да утвърждава вътрешните административни структури и длъжностното щатно разписание на Министерството.

Следва да бъде посочено ,че съгласно чл. 6, ал. 1 от Закона за държавния служител, държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. В [чл. 19 от Закона за администрацията](#) са посочени органите на изпълнителната власт /държавна власт - [чл. 8 от Конституцията на РБ](#)/. В [чл. 108 от Закона за държавния служител](#)

е уточнено кой орган може да прекратява служебното правоотношение с държавния служител и това безспорно е органът по назначаване.

Наред с това, между страните няма спор, че към датата на издаване на Заповед Е. М. е заемал длъжността- Министър на туризма, като същият е назначен на [9 април 2024 годинта](#) за служебен [Министър на туризма](#) и заемал тази длъжност до 16.01.2025 година, когато е избрано новото редовно Правителство на РБ.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия, че предвид влезлите в сила съдебни решения на АССГ и ВАС издадената заповед противоречи на съдебните решения и е нищожна на основание чл.177 от АПК, защото по делото липсват доказателства оспорващият да не е възстановен на длъжността- Директор на Дирекция „ Управление на морските плажове“, а напротив – възстановен е на тази длъжност, а въпросът дали има реално съкращаване на длъжността на основание чл.106,ал.1, т.2 от ЗДСл и поради отказ да заеме друга длъжност е въпрос относно това дали са спазени материално- правните разпоредби. Наред с това съдът дължи произнасяне по спора, с който е сезиран и за неговото разрешаване следва да установи приложимия закон и фактите, които осъществява конкретна хипотеза на правна норма, за да бъде приложена съответната диспозиция или санкция.

При издаването на Заповедта органът по назначаването е спазил изискването за писмена форма,посочил е правното основание за издаването и-чл.106,ал.1 т.2 от ЗДСЛ. Разпоредбата на този текст постановява,че органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие в изрично изброени случаи, един измежду които е и при съкращаване на длъжността.

При издаването на заповедта, органът по назначаването е спазил процесуалноправните разпоредби.

Неоснователно е и твърдението на оспорващия , че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, защото ЗДСЛ не поставя изискване преди да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, органът по назначаването да уведоми държавният служител за предстоящото прекратяване, да му даде възможност да представи доказателства и едва тогава да пристъпи към издаване на заповедта за прекратяване. Достатъчно е да предизвестява служителя, а ако не стори това, да му изплати обезщетение за неспазен срок на предизвестие

При издаване на заповедта ответникът по оспорването е нарушил материално- правните разпоредби на ЗДСЛ.

Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията.

Легално определение на понятието „държавен служител“ е дадено в разпоредбата на чл.2,ал.1 от ЗДСЛ, според която държавен служител е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага орган на държавната власт при осъществяване на неговите правомощия. Държавни служители са и лицата, на които специален закон предоставя статут на държавен служител при спазване изискванията на този закон предоставя статут на държавен служител.Съгласно чл.6 от ЗДСЛ,държавният служител изпълнява държавната служба въз основа на назначаване от компетентен орган на държавна власт. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник. Легална дефиниция на понятието„длъжност в администрацията“ е дадено в чл.2,ал.1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по

служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ, винаги се действа от името на държавата и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието „държавна служба“ е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи „че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано.“

От събраните доказателства е видно, че оспорващият е заемал длъжността- Директор на Дирекция „ Управление на морските плажове“, като със Заповед № РД-02-33-148/11.05.2022 година на Министър на туризма и е прекратено служебното правоотношение на основание чл.106,ал.1 т.2 от ЗДСл, като оспорващият е обжалвал тази заповед и с Решение № 2905/02.05.2023 година, постановено по адм. дело № 5001/2022 година е отменена заповедта като незаконосъобразна/ предвид липсата на реално съкращаване на длъжността, а Решението на АССГ е влязло в сила на 13.11.2023 година/ оставено в сила с Решение № 10981/13.11.2023 година, поставено по адм.дело № 6680/2023 година. След отмяната на Заповедта оспорващият е

възстановен на заеманата преди уволнението длъжност- Директор на Дирекция „ Управление на морските плажове“ и едновременно с това е преназначена на длъжност- Старши юрисконсулт в Отдел“ Процесуално представителство и нормативна дейност“ в Дирекция„ Административно-правни дейности“ със Заповед №Т-РД-02-33-206/01.12.2023 година на Министъра на Туризма считано от 07.12.2023 година, но оспорващият депозирал жалба срещу заповедта до АССГ, а последният с Решение № 2467/15.04.2024 година по адм.дело №12031/2023 година е отменил заповедта в частта на преназначаването на друга длъжност, оставил жалбата без разглеждане в частта относно възстановяването на заеманата преди прекратяване на служебното правоотношение длъжност. Решението на АССГ е оставено в сила с Решение № 13160/04.12.2024 година на ВАС. След влизане в сила на Решението оспорващият депозирал Заявление да бъде възстановен на заеманата длъжност, но реално същата е била възстановена на длъжността- Директор на Дирекция „ Управление на морските плажове“, която длъжност е била съкратена още със Заповедта от 11.05.2022 година и което съкращаване е признато за незаконосъобразно от страна на съда. От съкращаването на длъжността– 11.05.2022 година до датата на издаване на Заповедта от 17.12.2024 година тази длъжност не е съществувала в Поименното и Длъжностно разписание на Министерство на туризма, при което посоченото правно основание – съкращаване на длъжността не е извършено преди издаването на заповедта и и несъответства на посоченото в заповедта. Нещо повече за да е налице посоченото основание следва да се установи, че длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания не съществува или ако длъжността е запазена, е намален броят на служителите, ангажирани с нейното изпълнение. Установяването на фактическите основания, обосноваващи съкращаване на длъжността, е в тежест на административния орган (чл. 170, ал. 1 от АПК). В случая предпоставките на цитирания текст не са осъществени, тъй като промяната, свързана с премахване на длъжността, заемана от оспорващия съгласно утвърденото ново Длъжностно разписание е към адта 11.05.2022 година и не засяга правото на възстановяване на служителя, не може да обоснове извод за съкращаване на длъжността, тъй като е предприета преди възстановяването му на длъжността по повод на влизане в сила на съдебното решение за отмяна на предходната заповед за прекратяване на служебното правоотношение, а данни и доказателства за длъжностни промени, настъпили към 17.12.2024 годна , когато е издадена оспорената заповед липсват. Органът по назначаването не може да се позовава на предходни длъжностни разписания, утвърдени по време, когато държавният служител не е бил на работа поради незаконното му уволнение. Материалноправното основание на чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл следва да съществува към момента на издаване на административния акт, а не в предходен момент.Нарушенията на цитираните норми водят до противоречие на оспорената заповед и с целта на закона, тъй като правомощията на органа по назначаването са упражнени за заобикаляне на законовите последици от отмяната на незаконосъобразен административен акт и в нарушение на правото на служителя за възстановяване на предишната длъжност. Това е още един аргумент в подкрепа на извода за отмяна на административния акт. Наред с това, в Заповедта е посочено, че предвид наличието на отказ служителят да заеме друга длъжност, но такова основание– отказ да заеме друга длъжност не съществува в ЗДСЛ и е неотносимо към нормата на чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ. На следващо място, в ЗДСЛ е предвидена възможност органът по назначаването едностранно да прекрати служебното правоотношение, когато държавният служител откаже да заеме предложената му подходяща служба при трудоустрояване- чл.107,ал.1,т.2 от ЗДСл, но не и при отказ да бъде преназначен на друга длъжност. Преназначаването на друга длъжност е уредено в чл.82 от ЗДСЛ и съгласно тази разпоредба държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ.

А в конкретния случай е налице отказ на оспорващия да бъде преназначен на друга длъжност, но лицето не трудоустроено, още по-малко отказът да бъде преназначен на друга длъжност да бъде подведено под хипотезата на чл.106,ла.1,т.2 от ЗДСЛ. Обстоятелството, че в чл.226, ал.1, т.16 от ЗМВР е предвидена възможност да бъде прекратено служебното правоотношение при отказ на служителя да заеме друга длъжност в случаите по чл. 164, ал. 3, т. 1, не води до извод, че същата е приложима и в ЗДСЛ, защото ЗМВР е неприложим в случая-оспорващият не е държавен служител в МВР. Посоченото правно основание чл.106,ал.1, т.2 от ЗДСл поради съкращаване на длъжността не е налице, защото реално съкращаване на такава длъжност към датата на издаване на заповедта 17.12.2024 година не е извършено, а наред с това е посочено и несъществуващо правно основание- отказ да бъде преназначен служителят на друга длъжност води до извод, че заповедта е незаконосъобразна ,неотговаряща на изискванията за редовно действие и предпоставя отмяната и .

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива , но преди да бъде определен техният размер съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение .

От представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното адвокатско възнаграждение е в размер на 2000 лева, платено в брой при подписването на договора. Съгласно чл.8,ал.3 от Наредбата за заплащане на адвокатската работа-за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева, а сумата в размер на 1600 лева е прекомерна, и не отговаря нито на пазарните условия, нито на фактическата и правна сложност на делото, нито на оказаната правна помощ, а следва да бъде редуцирано, като размер от 1000 лева е съответен на оказаната правна помощ от страна на адвоката. По силата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява. Наред с това, В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година на СЕС е посочено, че „ Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

**Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на**

такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.3)Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 1000 лева- адвокатско възнаграждение.

Воден от гореизложеното и на основание чл.122 от ЗДСл,вр.с чл.173 АПК, Административен съд София- град

### **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № РД—02-33-304/17.12.2024 година на Министър на туризма , с която последният прекратил служебното правоотношение на Е. Е. Д.- на длъжност- Директор на Дирекция „Управление на морските плажове при Министерство на туризма“ с ранг III старши считано от 17.12.2024 година на основание чл.106,ал.1,т.2 от ЗДСЛ- поради съкращаване на длъжността и предвид отказ на служителя да заеме друга предложена длъжност.**

**ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ТУРИЗМА– ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Е. Е. Д. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1000 ЛЕВА- АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ТУРИЗМА.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА ОСПОРВАЩИЯ И НА ОТВЕТНИКА ПО ОСПОРВАНЕТО.**

**РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА КАСАЦИОННО ОСПОРВАНЕ -В 14 ДНЕВЕН СРОК ОТ ПОЛУЧАВАНЕ НА ПРЕПИС ОТ СЪЩОТО ПРЕД ВАС НА РБ.**



**СЪДИЯ:**